

[Aksel Larsen.]

at koncentrere sig om at lægge nye skatter på befolkningen og forcere oprustningen, give 300, 400 eller 500 mill. kr. mere ud til krigsvæsenet, men derimod til at gøre sin indflydelse gældende alle steder, hvor Danmark er i stand til at gøre sin indflydelse gældende, ikke mindst i De Forenede Nationer, for gennem mægling at sikre en fredelig afslutning på krigen i Korea og søge at hidføre den så hurtigt som muligt. Det måtte det dog animere en ansvarsbevidst regering til. Regeringen gør det ikke, og jeg har heller ikke mærket noget til, at den iøvrigt har gjort en indsats i overensstemmelse med det ubetingede løfte, den lod sin udenrigsminister afgive her i folketinget under den storpolitiske debat ved tillægsbevillingslovens tredie behandling i foråret, gående ud på, at regeringen overalt, hvor den er repræsenteret, ville arbejde for, at Kinas folkeregering kom til at indtage Kinas plads i sikkerhedsrådet. Danmark er jo indirekte repræsenteret i sikkerhedsrådet gennem Norge. Jeg har ikke, men jeg ville gerne høre noget om, at regeringen har henstillet til Norge, at den norske repræsentant i sikkerhedsrådet går ind for, at den private kineser, der sidder på Kinas plads i sikkerhedsrådet, forsvinder derfra og bliver erstattet af en repræsentant for det kinesiske folk og for den regering i Kina, som den danske regering officielt har anerkendt og opretholder diplomatisk forbindelse med.

Hverken på det ene eller på det andet af disse to områder har, synes det mig, regeringen gjort nogen indsats. Det ser heller ikke ud til, at den har i sinde at gøre nogen indsats. Hvis man mener, at Koreakonflikten har en så alvorlig og konkret betydning for Danmark — og jeg underkender ingenlunde Koreakonfliktens betydning —, så måtte det, om regeringen var tilstrækkelig ansvarsbevidst, animere regeringen til enten selv at tage initiativet til eller støtte andres initiativ til en mægling i Koreakonflikten fremfor at istemme det størst mulige krigshyl herhjemme.

Den første begrundelse for dette kompleks af regeringsforslag: at regeringen her står overfor uforskyldte vanskeligheder, er jo ikke rigtig. Vanskelighederne på valutaens område er i så uhyggelig grad selvforskyldt, som noget overhovedet kan være selvforskyldt. Jeg henstiller til regeringen og til rigsdagens ikke-kommunistiske partier igen- nem læsning af rigsdagstidende at genopfriske bekendtskabet med, hvad mit partis repræsentanter har sagt ved de lejligheder, hvor Marshallplanen, Marshallplanens ud-

løbere og Atlantpagten har været til drøftelse i den danske rigsdag. Jeg ved godt, at en vis beskedenhed altid er klædelig, men selv med den største beskedenhed er jeg ikke i stand til at se andet end, at det, vi har sagt, da man den 1. juli 1948 diskuterede Marshallplanen, da man i foråret 1949 diskuterede Atlantpagten, da man diskuterede devalueringen, da man diskuterede Pariserfrilisterne, altsammen har vist sig at være rigtigt, at det var os, der fik ret af begivenhedernes faktiske forløb, og at regeringen og de partier, der stemte for Marshallplanen og stemte for Atlantpagten, har fået uret.

Vanskelighederne er forårsaget af Danmarks tilslutning til Marshallplanen og den dermed følgende kronenedskæring, af den ulyksalige Englandsaftale, af regeringens godkendelse af frilisterne fra Paris og af regeringens — ja, man må undskylde mig, men jeg er nødt til at sige det — målbevidste sabotage af handelen med de steuropæiske lande. Det er altså ikke rigtigt, at vanskelighederne skyldes en udvikling, regeringen ikke har kunnet beherske. Hvis regeringen havde ført en anden politik, havde det også set anderledes ud.

Nu foregiver regeringen, at den pludselig er i stand til at overskue situationen og lægge planer til trods for, at vi ikke er nået frem til den 15. august, og til trods for at først i september får man besked om, at England ikke vil give mere for smørret. Hvis det er tilfældet, så må jeg sige, at det er mærkværdigt tyndbenede og dårlige redegørelser, vi har fået fra henholdsvis handelsministeren og finansministeren. Det måtte, hvis man virkelig kan overskue situationen så godt, så man i fuldt alvor kan fremsætte vidtrækkende forslag, have været muligt at give rigsdagen og den danske offentlighed en ganske anderledes omfattende, illustrerende og udtømmende fremstilling af Danmarks økonomiske situation end den, vi har fået i de to fremsættelsestaler.

Selvom jeg altså ikke kan erklære mig tilfreds med den redegørelse, vi har fået i disse fremsættelsestaler, indeholder handelsministerens tale i mange henseender interessant stof, ja, man skulle ligefrem tro, at han så småt er begyndt at anvende den prisværdige metode, der kaldes selvkritik. Handelsministeren sagde i sin tale — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et par korte citater —, at man må være klar over, at

„de metoder, der hidtil har været anvendt i det europæiske økonomiske samarbejde, har været ugunstige for Danmark og i betragtning af vort lands særlige er-